

много земя, малко храна събралъ, но пакъ сипалъ шепа зърна на гладнитѣ птички.

— Наистина, — казала жената на бѣдняка, — отъ тия зърна щѣше да стане цѣла пита хлѣбъ, но пѣкъ и птичкитѣ трѣбва да живѣятъ, нека и тѣ да почувстватъ светия Божи день.

— Нищо, жена, — отвърналъ мжжътъ. — Азъ имамъ пари да си купимъ коледенъ хлѣбъ и парче месо. Прати дѣцата въ село да купятъ.

И ето Инге и Иенсъ, дѣцата на бѣдняка, тръгнали съ пари въ ржцѣ, весели и бодри, макаръ вече вѣнъ да се мръквало и трѣбвало да минатъ прѣзъ гжста и страшна гора.

Скоро тѣ стигнали селото, като прѣзъ всичкото врѣме се разговаряли за веселието, което ще стане тази вечеръ у тѣхъ и какъ слѣдъ бѣдната вечеря ще седнатъ прѣдъ разгореното огнище и ще слушатъ разказитѣ на татка си за рождението на Исуса Христа.

На връщане тѣ много бързали, защото искали по-скоро да се върнатъ дома. Но щомъ настѣпили срѣдата на гората, насрѣща имъ изъ гжсталака излѣзълъ нѣкакъвъ изнѣмошѣлъ старецъ съ голѣма бѣла брада. Той видѣлъ въ ржцѣтѣ имъ коледния хлѣбъ и съ сълзи на очи имъ се замолилъ :